

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 27ης Απριλίου 2017 [αίτηση του Consiglio di Stato (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης] — Onix Asigurări SA κατά Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

(Υπόθεση C-559/15) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Οδηγία 73/239/ΕΟΚ — Οδηγία 92/49/ΕΟΚ — Αρχή της ενιαίας άδειας — Αρχή του ελέγχου από το κράτος μέλος καταγωγής — Άρθρο 40, παράγραφος 6 — Έννοια των «παρατυπιών» — Φήμη των μετόχων — Απαγόρευση που επιβάλλεται σε ασφαλιστική εταιρία εγκατεστημένη σε ένα κράτος μέλος να συνάπτει νέες συμβάσεις σε άλλο κράτος μέλος)

(2017/C 202/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Consiglio di Stato

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Onix Asigurări SA

κατά

Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (IVASS)

Διατακτικό

Η οδηγία 92/49/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για το συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση, εκτός της ασφάλειας ζωής και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής) και, ειδικότερα, το άρθρο της 40, παράγραφος 6, έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται στην εκ μέρους των εποπτικών αρχών κράτους μέλους λήψη, σε κατεπείγουσες περιπτώσεις, εις βάρος ασφαλιστικής επιχειρήσεως πρωτασφάλισης, εκτός της ασφάλειας ζωής, που δραστηριοποιείται στο έδαφος του κράτους μέλους αυτού υπό καθεστώς ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, και για την προστασία των συμφερόντων των ασφαλισμένων και των λοιπών προσώπων που δύνανται να είναι δικαιούχοι ασφαλιστικών παροχών, μέτρων, όπως το μέτρο της απαγορεύσεως της συνάψεως νέων συμβάσεων στο έδαφος του κράτους μέλους αυτού, τα οποία βασίζονται στο ότι δεν πληρούται, αρχικώς ή εν συνεχεία, πράγμα που εκτιμάται κατά τη διακριτική ευχέρεια της αρχής, υποκειμενική προϋπόθεση προβλεπόμενη για τη χορήγηση της άδειας ασκήσεως της ασφαλιστικής δραστηριότητας, όπως η σχετική με τη φήμη. Αντιθέτως, δεν αντιβαίνει στην οδηγία αυτή η εκ μέρους κράτους μέλους απόδειξη, κατ' ενασχόνηση των εξουσιών που αυτό διαθέτει σε κατεπείγουσες περιπτώσεις, ότι ορισμένες ελλείψεις ή αβεβαιότητες σχετικά με την εντιμότητα των προσώπων που διευθύνουν την οικεία ασφαλιστική επιχείρηση ενέχουν πραγματικό και επικείμενο κίνδυνο διαπράξεως παρατυπιών εις βάρος των συμφερόντων των ασφαλισμένων ή άλλων προσώπων που είναι δικαιούχοι των ασφαλιστικών παροχών και, στην περίπτωση αυτή, η άμεση λήψη κατάλληλων μέτρων, όπως είναι, ενδεχομένως, η απαγόρευση συνάψεως νέων συμβάσεων στο έδαφός του.

⁽¹⁾ EE C 38 της 1.2.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 27ης Απριλίου 2017 [αίτηση του Cour de cassation (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης] — A-Rosa Flussschiff GmbH κατά Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), η οποία διαδέχθηκε την Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

(Υπόθεση C-620/15) ⁽¹⁾

[Προδικαστική παραπομπή — Διακινούμενοι εργαζόμενοι — Κοινωνική ασφάλιση — Εφαρμοστέα νομοθεσία — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 — Άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α' — Κανονισμός (ΕΟΚ) 574/72 — Άρθρο 12α, σημείο 1α — Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας — Προσωπικό πλοίου — Εργαζόμενοι αποσπασμένοι σε άλλο κράτος μέλος — Ελβετικό υποκατάστημα — Πιστοποιητικό E 101 — Αποδεικτική ισχύς]

(2017/C 202/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

A-Rosa Flusschiff GmbH

κατά

Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), η οποία διαδέχθηκε την Urssaf du Bas-Rhin, Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden

Διατακτικό

Το άρθρο 12α, σημείο 1α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και επικαιροποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005, έχει την έννοια ότι πιστοποιητικό Ε 101 που χορηγείται από τον φορέα που καθορίζεται από την αρμόδια αρχή κράτους μέλους, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και επικαιροποιήθηκε με τον κανονισμό 118/97, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005, δεσμεύει τόσο τους φορείς κοινωνικής ασφάλισης του κράτους μέλους εντός του οποίου παρασχέθηκε η εργασία όσο και τα δικαστήρια του κράτους μέλους αυτού, ακόμη και όταν διαπιστώνεται από τους εν λόγω φορείς και τα δικαστήρια ότι οι συνθήκες της δραστηριότητας του συγκεκριμένου εργαζομένου προδήλως δεν εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής αυτής της διατάξεως του κανονισμού 1408/71.

(¹) ΕΕ C 48 της 8.2.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 27ης Απριλίου 2017 [αίτηση του Tribunal de grande instance de Perpignan (Γαλλία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης] — Ποινική διαδικασία κατά Noria Distribution SARL

(Υπόθεση C-672/15) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Οδηγία 2002/46/ΕΚ — Προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί των συμπληρωμάτων διατροφής — Βιταμίνες και ανόργανα στοιχεία δυνάμενα να χρησιμοποιηθούν για την παρασκευή συμπληρωμάτων διατροφής — Μέγιστες ποσότητες — Αρμοδιότητα των κρατών μελών — Εθνική κανονιστική ρύθμιση καθορίζουσα τις ποσότητες αυτές — Αμοιβαία αναγνώριση — Δεν υφίσταται — Λεπτομέρειες εφαρμογής οι οποίες πρέπει να τηρούνται και στοιχεία τα οποία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό των εν λόγω ποσοτήτων)

(2017/C 202/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de grande instance de Perpignan

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

Noria Distribution SARL

παρισταμένων των: Procureur de la République, Union fédérale des consommateurs des P.O (Que choisir)

Διατακτικό

1) Προσक्रούει στις διατάξεις της οδηγίας 2002/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 2002, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί των συμπληρωμάτων διατροφής, και στις διατάξεις της Συνθήκης ΛΕΕ περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων κανονιστική ρύθμιση κράτους μέλους, όπως αυτή της υποθέσεως της κύριας δίκης, η οποία δεν προβλέπει διαδικασία για τη διάθεση στην αγορά του κράτους μέλους αυτού συμπληρωμάτων διατροφής των οποίων η περιεκτικότητα σε θρεπτικές ουσίες υπερβαίνει την κατά την εν λόγω ρύθμιση μέγιστη ημερήσια δοσολογία και τα οποία νομίμως παρασκευάζονται ή διατίθενται στο εμπόριο εντός άλλου κράτους μέλους.